

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 118/2022
24.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Дијана Алексић, адвокат из ..., против туженог „Комерцијална банка“ А.Д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 650/20 од 07.04.2021. године, на седници већа одржаној дана 24.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 650/20 од 07.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6911/2018 од 29.11.2019. године, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да су ништаве и да не производе правно дејство одредбе члана 11. став 1. Уговора о кредиту за куповину стамбеног објекта уз коришћење средстава из буџета Републике Србије број .., закљученог дана 27.09.2007. године између тужилаца и тужене у делу који гласи: „Корисници кредита се обавезују да по основу трошкова обраде кредита и пуштања кредита у коришћење плате банци једнократну накнаду у висини од 0,50% износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан плаћања“ и одредба члана 11. став 2. наведеног уговора који гласи: „Корисници кредита се обавезују да на име осигурања код НКОСК премију у висини од 2,75% износа кредита одобреног од стране банке, као и једнократну накнаду у висини од 30 евра у корист НКОСК у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећем на дан плаћања“. Обавезана је тужена да тужиоцима исплати по основу стицања без основа главницу од 20.218,96 динара на име трошкова обраде кредитног захтева и пуштање кредита у коришћење, главницу у износу од 111.204,27 динара на име премије осигурања кредита код Националне корпорације, главницу у износу од 2.344,23 динара на име једнократне накнаде у корист Националне корпорације, укупно главнице од 133.767,46 динара, све са каматом коју прописује ЕЦБ на евро почев од дана стицања 05.10.2007. године до 24.12.2012. године и са каматом у висини законске

затезне камате почев од 25.12.2012. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.700,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 650/20 од 07.04.2021. године, делимично је усвојена жалба тужене, па је пресуда Основног суда у Новом Саду П 6911/2018 од 29.11.2019. године преиначена, тако што је обавезана тужена да тужиоцима на износ главнице од 133.767,46 динара исплати затезну камату од дана стицања 05.10.2007. године па до исплате уместо камате која је досуђена на износ главнице од 133.767,46 динара и то камату коју прописује ЕЦБ на евро почев од дана стицања 05.10.2007. године до 24.12.2012. године и камату у висине законске затезне камате почев од 25.12.2012. године до исплате. У преосталом делу потврђена је наведена првостепена пресуда. Ставом другим, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом утврђено је да је ништава уговорна одредба о накнади трошкова обраде кредита у корист банке и одредба о наплати премије на име осигурања кредита код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита и обавезан је тужени да тужиоцу исплати износе стечене на основу тих ништавих уговорних одредби. Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и 16.09.2021. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредбе уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита нису ништаве под условом да је понуда банке о наведеном садржала јасне и недвосмислене податке. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, а они могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Такође, одлука је у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања премија осигурања,

као обавезе корисника кредита код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита изреченом на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да је правно ваљана одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да плати банци премију осигурања код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита, под условом да је та обавеза јасно предочена кориснику кредита у предуговорној фази исказивањем ове врсте трошкова кредита и његовог процентуалног или номиналног износа у понуди. У овој парници тужени није доказао да је у предуговорној фази тужиоцу доставио понуду са јасно означеном висином трошкова обраде кредита и обавезом плаћања премије на име осигурања кредита који су одређени уговором о кредиту и наплаћени од тужиоца. Како је ревизија изјављена у спору мале вредности не постоји могућност преиспитивања и другачијег утврђења ове битне чињенице којом се опредељује правилност примене цитираног правног схватања Врховног касационог суда. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, пошто правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност предмета спора испод наведеног законског лимита, ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**